

РОЗДІЛ 1

#1. ПІВ ПАЧКИ ВЕЛИКИХ ЧЕРВОНИХ ЖУЙОК

Тато постійно жував. Розгортав із фольгової обгортки одну пластинку за іншою, одразу після ранкової чашки чаю. Тато розповів, що це була його перша покупка в аеропорту Чикаго, коли він прилетів із Греції, і щойно поклав до рота – зрозумів, що все зробив правильно: країна, яка виробляє таку жуйку, знає, що робить. Він емігрував майже порожнем. Лише з паспортом, старим задрипаним рюкзаком, кількомастами доларів і грецьким акцентом, таким жохливим, казав він, що вперше успішно замовив каву тільки через три місяці життя в Америці.

Хочете знати, з якою життєвою мудрістю він пересувався Штатами без зв'язків, грошей і друзів? «Вовка бояться – з лісу не тікати».

Він завжди спотворював фразеологізми.

ХАПАЮ РОТОМ ПОВІТРЯ. ЛЕГЕНІ – МОВ ДВІ РОЗПЕЧЕНІ кулі. Поштові скриньки, дерева — усе пливе перед очима. Але, якщо вірити фітнес-годиннику, який мені на Різдво подарував мій вітчим Джеймс, ми пробігли тільки два кілометри.

Скажу словами великого майстра Йоди: бігункою не є я. Особливо сьогодні, навіть удати не змогла.

Я зігнулася навпіл, спершись руками в голі коліна, і прохрипіла:

— Дай ще раз передихнути.

Мій хлопець Дакс стишив свій швидкий біг і важко зітхнув, але не через брак кисню, а тому що за останні п'ятнадцять хвилин я зупинилася вже втретє. Можна було навіть не дивитись, я й так чудово знала, що побачу на його обличчі. Розчарування. Розчарування і чарівне ластовиння, розкішні блакитно-зелені очі, стрижку-яструб. Ну бо ж це Дакс.

Мені на спину опустилася його рука, але радше для докору, ніж для підтримки.

— Лів, ми вже відпочили. Мені ще п'ять кілометрів бігти, щоб виконати норму тренування, не забула?

Не забула. І щиро хотіла пробігти з ним ще п'ять кілометрів. Не лише тому, що Дакс ненавидить бігати сам. Вчора він поїхав зі мною в центр Сіетла на художню виставку про історію «Полярної». І навіть вимкнув телефон, щоб легіон його друзів не бомбардував нас есемесками пів вечора. Я хотіла віддячити і вранці

запланувала скласти йому компанію на пробіжці, що зазвичай мені вдається, майже.

Та, на відміну від будь-кого іншого з кола рідних чи друзів Дакса, я не бігунка. І не байкерка. І не катаю ма-рафони на лижах. І точно не жайворонок. Я — збірник цитат із «Зоряних воєн», гуру колажів, подруга всіх домашніх рослин, та коли ми з Даксом почали зустрічатися і він зауважив, що обожаює ранкові пробіжки, я необачно підтакнула, і ось, приїхали. За два роки обман, звісно, відкрився, але Дакс однаково тягне мене за собою. Він настирний, м'яко кажучи.

Сьогодні мені було особливо важко. Спати хотілося, що *страшне*.

Раптом мене осяяло. Обпекло. Згадала, що вночі я бачила сон. Тому й не дивно, що в мене витримка підстаркуватого лінивця.

Я здула спітнілий чубчик з очей і спробувала ще раз зав'язати хвіст, але волосся було закоротким — до підборіддя. Навіть волосся противилося бігти до кінця. І Дакс вже розчарований, і ображений... і роздратований? Я обережно опустила своє жахіття на дно свідомості. Час викликати СУПЕР! ДІВЧИНУ! здатну відвернути ймовірну сварку силою *грайливого перемикання уваги!*

Я покинула в'язати хвіст і натомість скуйовдила волосся, сподіваючись, що створила на голові довершену недбалість.

— Слухай, Даксе, знаєш, що тобі треба для більш ефективного тренування? Бігти з додатковою вагою. Наприклад, зі-і... — я задумливо підвела очі на небо, а тоді осяяла Дакса усмішкою. — Наприклад, зі мною!

Він знову застогнав, але не зміг стримати усмішку й нахилився, щоб я застрибнула йому на спину. Я щасливо вчепилась і міцно трималася за його плечі, й ми плавно побігли. Даксові плечі були найпершим, що я в ньому розгледіла, насамперед тому, що в перший день школи сиділа одразу за ним, а це був дуже заклопотаний для мене день, бо всю свою увагу я зосередила на тому, щоб набути такого ж змученого виразу, який демонстрували всі навколо.

Він каже, що найперше помітив мій стиль, який, сказати відверто, першим помічають усі, бо так і задумано. Ставши з Олів — Лів, я перелопатила сотні відео про стиль, щоб зрештою визначитися з тими, які, на мою думку, могли б мені згодитися для перевтілення в стильну французенку. Я відкрояла тридцять сантиметрів волосся, залипала у відео з інструкціями, як робити мейк, потім ще цілий місяць шукала собі шмотки, щоби були нейтральні й невимушено стильні. У морі учнів у худі «Патагонія» мій паризький шик привертав чимало уваги.

Так, пам'ятаю, я греко-американка, а не франко-американка. Але кому яке діло? Мені — ніякого.

Він пустився підтюпцем, а я заховала обличчя йому в шию. Усе літо Дакс проводить у басейні, плаває по двадцять-тридцять годин на тиждень, і замість парфумів пахне хлоркою. Узагалі Дакс відвідує приватну школу, але, щоб бути в нашій команді з водного поло, мусив навчатися в двох школах, тож пів дня проводить у моїй. Або принаймні проводив. Бо десь два тижні тому офіційно випустився зі старшої школи — цей факт трохи вибив мене з колії, хоч я старанно це приховую.

— Обожнюю зранку вдихати аромат соляної кислоти, — мовила я.

— А від тебе пахне потом, — відказав він, стиснувши моє праве коліно. — Я не пробіжу п'ять кілометрів з тобою на горбі. Повертаю до твого дому.

— Як скажеш, — я притислася щокою до його щоки. — Можемо насмажити панкейків з шоколадною крихтою. Сніданок чемпіонів. З цим не посперечаються навіть твої нові тренери у коледжі.

У коледжі. Даксова щелепа стислася, а я затамувала подих і вже шкодувала про розмову, яка ще навіть не почалася. Хіба що він якимось дивом вирішить не чіпати цю тему?

Проминаючи подвір'я, я зачепилася поглядом за рум'яного садового гнома в клумбі і зловила себе на тому, що від цілковитого розпачу молюся цьому гномові. *Будь ласочка, садовий гномику, дуже тебе*

прошу, зроби так, щоб мені не довелося сьогодні брехати своєму хлопцеві...

— Ти вже зв'язалася зі Стенфордом? Запитала про день відкритих дверей для старшокласників? — обірвав мою молитву Дакс. — Амелія каже, це впливає на рішення про вступ. Вони хочуть бачити, що ти докладаєш зусиль, перш ніж розглянуть твою заяву.

Не спасибі, садовий гноме.

— Звісно, — мовила я. — Сподіваюся, скоро зі мною зв'яжуться.

Я цвірінькала чи то як горобець, чи то як жайворонок, чи як хтось такий самий щебетливий. До Стенфорду вступав не лише Дакс, там уже вчилася половина його сім'ї, а його двоюрідна сестра Амелія працювала у приймальній комісії. Це все ускладнювало, неабияк. І під «все» я маю на увазі той факт, що, коли переходила за посиленням, яке мені надіслала Амелія, в мені одразу здійснювалася паніка від браку повітря, як у моїх нічних жахіннях, де я тону. Тому ні. Я не записалася на день відкритих дверей у Стенфорді. Але не хотіла казати про це Даксові зараз. Не хотіла псувати такий чудовий літній день. І неймовірно побачення вчора на художній виставці. І цю мить, коли я міцно його обіймаю, поки скачу на ньому верхи по району.

Дакс хотів щось додати, але, на щастя, на під'їзній доріжці неподалік показалася розмита пляма дорогого

спортивного костюма і скасувала допит, який неминуче насувався.

— Даксе? — це була Мая Накамура, дівчина з Даксового випускного класу, вся така спортивна у своїх рожевих топіку і легінсах. Довге чорне волосся вона зав'язала в гладкий хвостик, а на повідці тримала лабрадора-ретривера, який тягнув її кудись у своїх справах. Вона сама, по добрій волі, вийшла на справжню пробіжку. А кубики на її животі викликали щире захоплення.

— Привіт, Має, — мовила я і зістрибнула з Дакса, щоб попестити її песика, який слиняво всміхався.

Я знала Маю з вечірок і класу підготовки до випускних іспитів. Дакс знав її з дитячого садочка, як і більшість з його школи: я дуже швидко збагнула, що заможний Сієтл — велике село. Тут люди чіплялися одне за одного, як мох до каменя. Сьогодні її втручання було таким доречним, що я охоче закрила очі на те, що Мая закохана в мого хлопця вже як десять років. По правді, її не можна засуджувати. Бо ж це Дакс.

— Даксе, я ввечері намагалася до тебе додзвонитися, — сказала Мая, ніби мене тут не було — вона завжди так робить, коли гадає, що це зійде їй з рук. Майже всі дівчата в його класі такі. Ніхто з них особливо не зрадів, коли він почав зустрічатися з дівчиною, яка ходить (божечки!) до державної школи. Понад те, що проґавили таку партію, вони ще й не надто жалувати чужинців, що порушували їхнє соціальне коло.

Маїн тато володів одною з найбільших корпорацій в Америці, а сама вона була з тих дівчат, що можуть уві сні пробігти п'ять кілометрів, паралельно малюючи плакати для мітингів і вкладаючи волосся для головного танцю на вечірці випускників. Не знаю, кому треба робити те все уві сні, та ви зрозуміли.

— Ти чув новини?

— Які новини? — Дакс витер піт з брів низом футболки, сяднувши своїм торсом. Ай. Він що, навмисно з неї знущається?

— Мене взяли до Університету Берклі! Ми вчитимемося за п'ятдесят кілометрів одне від одного!

— Серйозно? — я підвелась і витерла з шортів собачу слину. Попри той факт, що наші з Маєю стосунки існували переважно на Планеті Незручності, я не могла за неї не радіти. Вона шість місяців висіла в списку очікування Берклі, і я бачила, як старанно вона готувалася до іспитів. Це треба відсвяткувати. — Має, це ж неймовірно! Ти це заслужила, — я штрикнула Дакса ліктем в ребра. — Правда круто, Даксе?

Він покійно підхопився.

— Так, так, Має, це ж неймовірно. Ти потрудилася на славу. — Він обійняв мене за плечі. — Лів пробує достроково вступити до Стенфорду. Маю надію, за рік уже вчитиметься з нами.

Ох.

Ох-хо-хо.